

ŠESTÁK

Oddílový časopis 6.koeukovaného oddílu Junáka -svazu skautů a skautek ČR v
Kateřiněch číslo 75 vydáno 10.zář ,nákladem 60 výtisků

Dinotice...

Mateřské Centrum Kačenka 2.srpna

(FIALKA) Tehdy sme tam byly já a Kecka. Začínalo se asi kolem deváté. To bylo první setkání. Jelikož sme tam byly s Keckou dřív, tak nás Míša poprosila, abychom rozdělily hračky, které dostala. Musel být na nás super pohled. Dvě starší baby nad kopou hraček a obě rozjařené jak malé. Kecy typu: „Jéééééé dívej pokladnička.“ „Jo super tu sem měla doma.“ Byly fakt husté. Ale jak vidíte ty staré věci to nejde se udržet. Devět hodin. Začínají se scházet maminky s dětmi. S úplně malými, ale i s trochu většími. Některé děti se otrkaly hned a jiným trvalo trochu déle než si na mě a Kecku zvykly. Některé si zvykly na obě, jiné jen na jednu a tak. My s Keckou sme dováděly s dětmi Míša se bavila s maminkami, co by chtěly dělat, co by se mělo ještě pořídit a tak... nastal čas obědu a děti plné dojmů a maminky snad trochu odpočaté šly domů.....

Fotky

(ZUB) Nedávno jsem procházel vestibulem obecního úřadu v Ratiboři a upoutala mě nástěnka s fotkami ze 700.výročí obce. Jestli si dobře pamatuju bylo tam asi 34 nebo 36 fotek. Procházel jsem jednu po druhé a bylo na nich všechno možné. Hasiči, výstava, fotbalisti, průvod obcí, děti ze školy a já nevím co ještě. Marně jsem ale hledal nás, jak říká paní starostka „skautsvo“. Bohužel, my jsme nebyli ani na jedné. Dost mě to zamrzelo. Já jsem byl pozvaný jako host a ostatní šli v obou slavnostních průvodech aby reprezentovali „složku skauti“. Byl jsem dokonce hrdý na to, že mám kroj a můžu při státní hymně zdravit. Asi jsme neoslnili některého z fotografů nebo toho co fotky vybíral. Každopádně myslím, že jsme tam být mohli, snad aspoň jako malá zmínka, že tam nebyli jen hasiči nebo fotbalisti.

Prázdninová výprava 4.-6.srpna

(DELFÍN) Prázdninová výprava 4.-6.8.2006 V pátek sem se rozhodla že pojedu na výpravu tak se sbalím, a na večer jdu do klubovny, kde jsme přespali do soboty. Jelo nás pět já, Janina, Bára, Očko a Vápno. První jsme se navečeřeli a pak jsme umývali bety, protože jsme neměli co dělat tak jsme hráli karty a Janinu jsme učili Kenta. Ve 22:00 to zabalíme a jdeme jakože spát, ale spát šla jen Janina kterou jsme stejně potom asi vzbudili tým jak jsme furt kecali.. Já Vápno a Očko jsme usnuli něco po 02:00hod ráno a to jsme stávali v 05:00hod, protože nám jel autobus o pul 7. V 06 20hod jsme odcházeli s klubovny nakoupit jídlo. Na zastávku za námi přišla Barča a jeli jsme do Lešné kde čekáme hodinu než otevřou. O půl 9 otvírají, batohy si necháváme u paní a jdeme se podívat po areálu, jako první jsou ptáci, ty jsem jen přeběhla protože je nesnáším.. Nevím co bylo dál a zrazu žirafky u kterých jsme byli hodinu.....Potom naše oblíbené houpačky na pružině... Tam jsme strávili tak pul hodinky.. Nemůžu si vzponenout co bylo dál a za chvíli byli loni, lvi a také ty nahé opice nevím jak sa tomu nadává. Hejky ale ti sloni se celkem hrubě jmenovali 1.Ula 2.Zola 3.Kali... A lvi Tresor, Saturn a Míša ale Míša jako Míša (žena).... Pak nevím co bylo ale mám takový pocit že medvědi ušatí s malým mládětem ale pěkným juuuuuu taký malý bobek!!! A pak hned Tygr první zdechlý jak prase se tam vyvaloval a potom šel k nám podíval se lekl se a šel zpátky)))) potom nevím co bylo mám úplné okno... Ale pak vím že byl dětský park kde jsme se vyblbli!!! A šli dál, zas nic nevíííím!!! :((((Jooooo pak papoušci a ryby možná... Hejky sorry ale fakt nevím. Za chvílku na nás vykoukli lachtani, tučňáci, opice a hadi. Po obejití celé ZOO jsme šli na oběd.. Jak jsme popapali zavítali jsme na kolotoče a z tama potom pěšky až na hrad Lukov : (((((((Jak jsme došli do Lukova na chvíli jsme si odpočinuli na zastávce a Janina se dívala v kolik nám jede autobus v neděli domů. Pak už vyrážíme na hrad. Dáme si ještě 5min. pauzu a můžeme vyrazit... Jdeme se zrovna na hrad podívat a potom pod skály postavit stany... Z hradu cestou dolu trochu bloudíme protože jsme si nepamatovali cestu a tak se ptáme kolemjdoucích. Přijdeme na místo postavíme stany a jdeme vařit večeru, knedlíčkovou polévku mňam:o) Chtěli jsme jít hrát nějaké venkovní hry, ale začalo pršet tak jsme usedli ke kartám. Tam jsou snáma ogaři jen chvíli a pak jdou spát ale my hrajeme dál, zabalíme to nějak kolem 22:00hod.. Pak už zalezeme do spacáku a spíme... Ráno jsme měli stávat 08:00 ale protože pršelo tak nás nechala Janina spat až do 10:00hod... Udělali jsme si ve stanu snídani a to chleba s máslem a marmeládou. Potom se balíme i stany a 11:15 hod vyrážíme na bus... Na zastávce jsme snědli poslední svačinu a udělali pár snímku a mohli jet domů... Přijel autobus nasedli jsme a jeli. Na horní zastávce v Ratiboři úplně všichni vystoupí a já jedu až na dolní(sama) :(((A to je konec naší 5členné výpravy, byla super a myslím si že takových vyprav by mohlo být víc.

Amfolkfest 5.-6.srpna

(IRČA) Zatímco předešlé roky byly co do počasí naprosto pohodové akcičky, letos nám to malinko nevyšlo. Od rána nějak nechtělo přestat pršet, přestože den před tím bylo nádherné letní počasí. Nás však neodradí skoro nic.

Přijeli jsme až navečer, poslechnout si největší hvězdy večera Rédla, Lenka a Janečka.

Postavili jsme si přístřešek z celt, které, pravda, již pamatují nějakou tu akcičku, a vychutnávali si atmosféru malého festivalku. Nechyběla ani medovinka, prostě pohodka.

Hlavní vystoupení konečně nadešlo a tak se jdeme podívat blíž. Rédl měl nějaký problém se zvukařem (teda oni ho měli asi všichni, ale Rédl to dával najevo nejhlasitěji) až někdo z publika začal protestovat a posílal ho domů. To se samozřejmě nelíbilo těm, kteří ho chtěli poslouchat. Strhla se malá slovní bitva, ve které účinkoval i Radek. Ten se nakonec naštvál na jednoho maníka tak, že se do něho pustil a začali se žduchat. Aby to bylo přesnějši Radek ho žduchnul a on se na odvetu nezmohl. Asi dostal strach nebo ten kámoš, co ho držel byl silnější. Nakonec to dobře dopadlo, provokatéři odešli chlastat a nadávat jinam, my si poslechli hvězdnou trojici – možná spíš dvojici (přišlo mi, že Rédl jen asistuje) a v klidu dojeli domů.

Mám ráda tyhle festivalky, kde je pohodka, lidi tam hrajou nejen pro peníze, ale hlavně pro potěšení. Což ukázala jedna skupina, když přestal jít proud, tak sestoupili z jeviště a hráli „naživo“.

(ZUB) Po x letech jsem se tam chtěl zase aspoň na chvilku podívat. Protože mňa to popadlo zrovna v den konání bylo třeba to hned realizovat. Zavezl jsem naše z Hypernovy a protože už nepršalo, naložili jsme sa všeci, to jako já, Barča a Petka a vyrazili jsme. Enom jsme sa blížili k Lidečku a už bylo jasné, že na Půlčinách slunko svítit nebude. Tak to aj bylo. Přestávky kdy nepršalo byly minimální, ale jakýchsi lidí tam bylo. Petka si zatančil, ale čím dýl jsme tam byli, tím byl divočejší. Škoda, že pršalo, jinak si mohl zařadit víc. Bylo tam pěkně, ale řeknu vám, že jsme si ověřili to, že s Petků by to na Dostavníku eště nebylo faň.

Klíčová Dirka 12.-15.srpna

(MARTIN) Jak je mojí zvykem tak vyřídím na poslední chvíli. Cestu sa stavím pro Pavůka a valíme do Březin, kdy jsme tam došli, tak sme nechápavě vyvali oči. Uviděli jsme vlajku Polska vstoupili sme dovnitř. V tu chvíli sme se ocitli na výstavě EXPO 2006. Naše průvodkyně nas provedly jednotlivými zeměmi a v každé jsme mohli ochutnat její typické jídlo... Dál jsme se stali zastupci jedné ze zemí a museli například složit kombinaci jejich vlajky, tvaru území, jména hlavy státu a tak. Dale určitě za zmínku stala sobotní výprava po hlavních městech celé Evropy na kterou vyslal král ... posly s družinami ti pak měli urazit určitou vzdálenost různými styly přepravy (pohybu). Bylo to dost akční vzhledem k tomu že při tom přšlo... Neděle se nesla ve stylu humanitárních organizací. Každý jsme se stali členem některé humanitární organizace a snažili se pro ni získat peníze na náš projekt. Já spolu s několika dalšími jsme zastupovali ADRU. Zjišťovali jsme o ní informace, udělali propagační leták a krátký filmový shot atd. Dál mě hodně zaujal film o Africe. V jednom z tvořivých okenek jsme tesali z itongové kostky. Já a Houmr jsme se pustili do 3D hlavy která měla být spočátku mojí, potom Tlumpy, chvíli to vypadalo na Dazula a nakonec to myslím skončilo u tibetského mnicha. Klíčová dirka byla zakončena utěrním výletem vlakem, který byl zlatou tečkou za touto akcí. Ráno jsme autobusem došli na Vsetín a od tamtud vlakem do neznáma. Asi po dvou hodinách cesty jsme dorazili do Ostravy a vyrazili směrem Hornické muzeum. Tam sme odzkoušeli hornický trenažer, fakt drsná prolezačka. Ta atmosféra, když si člověk nasadí kabát, helmu a rukavice, potom zhasnou světla a on se plazí úzkými cestičkami. No super. Po krátké svačince a chvíli chůze sme dorazili k lanovému centru. Následovalo krátké rozcvičení, proškolení a potom vzhůru na překážky. Mezi ty nejzajímavější patřily asi skoky. První byla hrazda. Vypadalo to asi tak, že člověk vylezl na kůl vysoký asi tak 10 metrů a měl přeskočit na 2 metry vzdálenou hrazdu a ten druhý byl skok do prázdna, bylo to fakt super, každý kdo to neprožil ať lituje.

Westernové klání v Rýmařově ME + Cena Indiana Jonese

(ZUB) Už tradičně jezdím druhý srpnový víkend zkoušet své štěstí v soutěži s bičem a tomahawkem. Pravdou je, že teď už tam jezdím hlavně kvůli setkání s kamarády, které vidím opravdu jen tam. Letos jsem jel sám a chtěl jsem jet stopem. Bohužel počasí moc nepřálo a tak jsem volil nepohodlný bus. Utahaný jak pes jsem si plánoval jak se aspoň na 2 hodky natáhnou do stanu. Bohužel, hned jak jsem vešel do areálu uviděl jsem našeho nejvrhače nožů Pepe Smékala jak trénuje. Chyba, ztvrdnul jsem u vrhačských terčů až do večera. Sobota byl den hlavního klání. Z deště nebylo nic, místo toho krásně svítlo. Protože bylo dost rozhodčích, na hlavním place probíhalo současně několik soutěží. Soutěž s bičem pro mě bohužel skončila hned v 1.kole. Kvalita bičařů roste, ale jak všichni tvrdí, tak nikdo netrénuje. Tomahawek se mi letos taky moc nezdařil. Skončil jsem na 10m, i když jsem to měl našlapané i z 12. Holt není to trénink, jsou to závody a i když o nic nejde, nervičky pracují. Úderem 5 večerní začlo pršet. Hustě a vytrvale. Ti co měli dlouhý kabát oleják byli za vodou, ti co ho neměli byli pod vodou, byl jsem mezi nimi. Večer byl plný všeho, no to až jindy. Jako pokaždé to bylo super, už se těším na příští rok. To už snad pojedem všeci, protože i Petka ví, že bíč „páká“ a laso „točí“.

Rekreace Lipno 30.7.-5.8.srpna

(Dazul) Stejně jako loni, i letos jsme vyrazili ve složení Dazul, Zdendáš a Pavuk na jih Čech k přehradě Lipno. A nebyli jsme sami. Z našeho střediska tam už byli (OS) Papučáři: Hanýsek, Pajdáš, Anička a Roman. Ubytování jsme byli na základně budějovických skautů – Kovářov.

Hnedka po našem příjezdu jsme vyrazili na třech připravených plachetnicích Vaurien vstříc dálkám. Jednu posádku jsme tvořili my, další Pajdáš s Markem a třetí Hanýsek s Aničkou a Romanem. Jeli jsme na osmihodinovou plavbu napříč přehradou. Vítr byl příznivý a my se poměrně rychle s lodí sžili. V kormidlování jsme se střídali a užívali si totálního klidu. Cesta tam byla přímo ukázková – stavili jsme se v loňské zátocě, obepluli jsme ostrov

Zato odpolední cesta nazpět byla trochu komplikovanější – v půli nám přestalo foukat, takže jsme kolem mysu před kolářovskou zátokou loď tlačili. Ukonejšen bezvětrím jsem si dokonce skočil do vody zaplavat. Ale co čert nechtěl, když jsem byl pár desítek metrů od lodi začalo foukat. Začal jsem kmitat k lodi svým bravurním stylem „čubička“, ale loď už se rozjela a Zdendáš s Pavukem tam byli sami. Duchaplně mi ale hodili lano, které neduchaplně o půl metru nedosáhlo až ke mně. A loď plula rychleji než jsem stačil plavat. Pavuk ale začal kormidlem točit do kruhu kolem mne a tak jsem zajásal. Jenomže v zápětí se dostali do polohy, kdy bylo potřeba přehodit ráhno i kosatku a oni byli zaneprázdněni novým házením lana. Loď se docela nebezpečně naklonila a já už viděl, že ke břehu nepoplavu sám. Naštěstí Pavuk duchaplně pustil plachtu i kormidlo, loď se srovnala a když se srovnali i hoši, udělali další manévr při kterém jsem se dostal až k lodi. Touto cestou jim děkuji za záchranu svého života před smrtí utonutím :-)

Další dva dny jsme jeli splouvat Vltavu. Vyrazili jsme z Vyššího brodu a pluli až k Dívčímu kameni. Mimo pálav jsme s sebou měli i špicovní kajak, který nám bezelstně zapůjčil Želva (správce kovářovské loděnice). Vystřídali jsme se na něm skoro všichni. Je to parádní pocit, když si na takovém kajaku skočíte s metrového břehu do Vltavy – zajedete pod vodu a vynoříte se. Po několika kilometrech nám na kajaku tak otrnulo, že jsme sjížděli i jezy – to byl teprve zážitek. Zvláště ten v Českém Krumlově.

Zážitek z plavby po Vltavě nám zkazilo to, že jsme utrpěli materiální ztráty. Především Želvova kajakářská vesta, kterou jsme měli při transportu autem podložený kajak, nás velmi mrzela. Želva říkal, že stála 2600,-Kč. Až si koupí novou, tak nám pošle účet :-)

Jeden den nám hezky propršel, ale v pátek jsme (posilnění o lidi z LACHIMu) ještě zkoušeli plachtit, bobovou dráhu a navečer už bez Papučářů vyrazili k Soumarskému mostu na horní tok Vltavy.

V sobotu jsme si sjeli oblíbený úsek od Soumaráku do Pěkné, pokochali se šumavskými rašeliništi v místní rezervaci, prolezli pohraniční bunkr a dokonce jsme stihli i prohlídku zámku Hluboká.

Ač jsem si díky svým osobním problémům nevychutnal letošní rekreaci 100% věřte, že 100% byla. Díky Papučářům, Lipnu, Vltavě i kamarádům z LACHIMu.

Au-pair v Anglii

(KIKINA)Myslím, že každý, kdo má v krvi třeba jenom trochu touhy po dobrodružství, zná to divné cukání, že by někam jel, někam, kde se nemluví po jeho a kde se žije jinak. Ten neodbytný hlas, který našeptává: Co tady? Pořád tě baví ten nudný stereotyp života? Jeď, někde jinde se budeš mít líp, poznáš nové věci, nový a možná lepší život...

U mě byl tenhle hlásek pořád silnější, až mě nakonec přemluvil, sbalila jsem kufry a vyrazila za poznáním. Dva měsíce se zdály být jako chvilka, která uplyne, než se člověk ohlédne, ale nakonec se z nich stala jenom doba naplněná čekáním na návrat. Přesto to ale nebyl ztracený čas. Byla to naopak životní zkušenost, díky které jsem se přesvědčila o tom, kdo doopravdy jsem a co doopravdy zvládnou sama a bez cizí pomoci. Kdo nezkusil, nepochopí, a proto by měl každý, kdo tohle cukání pocítí, popřemýšlet o tom, že by měl co nejdřív vyrazit, ať už pracovat, cestovat nebo hlídat děti, jako já...

Vybrali mi rodinu se dvěma dětmi, která bydlela přesně na hranici Walesu s Anglií, a to v malé dědině s malou školou, jedním obchodem a mizerným spojením s okolním světem. Jejich život byl vlastně jenom o práci, škole, nakupování a sledování televize. Nikdy nebyli na horách, nikdy nebyli v lese na hřiby, nikdy nebyli na koupališti, neměli přátele, s nikým se nestýkali, nikam nejezdili. A zdálo se jim podivné a odvážné, když jsem sama vyrážela na výlety do města nebo do národního parku...

Můj úkol byl v podstatě jeden. Snažit se zapadnout a sžít se s rodinou tak, abych se stala součástí jejich domácnosti, což se ale ukázalo jako ne tak úplně jednoduché. Životní styl Britů je totiž úplně jiný než náš a úplně jiný je taky způsob jejich myšlení. Pro ně je normální mít doma někoho, kdo jim bude celý den hlídat děti, kdo po nich bude uklízet, venčit psa, věšet prádlo, chystat jídlo a spoustu dalších věcí. Pro mě to znamenalo být pořád připravená uklidit všechno, co komu odpadlo od ruky, vymýšlet hry pro děti, kreslit miliony obrázků, rozčilovat se se čtyřnohým rozmazelným ožíračem nábytku, který nepřestal štěkat ani s náhubkem a při tom všem se snažit porozumět angličtině a mluvit tak, aby to dávalo smysl. Pravda, někdy to nebylo lehké. Kolikrát jsem měla chuť sbalit kufry a říct - bai bai, já končím - ,ale vydržela jsem a nelituji toho. Měla jsem totiž příležitost poznat víc sama sebe, měla jsem spoustu času na přemýšlení o tom, co je pro mě vlastně doopravdy důležité a kde je moje místo. A přišla jsem na to, že moje místo je prostě doma, že nepotřebuju nic víc, než co mám u nás a že bych měla být vlastně vděčná za ten život, který doma mám. Každý, kdo má nějaké pochybnosti o svém životě, komu se zdá, že nedostává to, co by si zasloužil nebo se prostě doma nudí, by měl aspoň na nějakou dobu vyrazit. Je to ta nejlepší cesta, jak zjistit, co vlastně chci a kterým směrem chci jít...

Kromě toho všeho jsem ale poznala taky starobylou britskou kulturu, podívala jsem se do tisíc let starých kostelů, viděla jsem rytířské kláně, podívala jsem se do parku, kde podle legendy nějakou dobu pobýval král Artuš, nakupovala jsem v největším obchodě, který jsem kdy viděla a viděla jsem kousek Londýna. Taky jsem se přesvědčila, že si dokážu sama poradit v situacích, které nebyly až tak úplně jednoduché, že si dokážu sama zajistit spoustu věcí a postarat se nejen o sebe, ale taky o malé (rozazlené) děti. A to všechno v cizím prostředí a mezi lidmi, kteří nejen jinak mluví, ale taky jinak myslí. To všechno je pro mě obrovská zkušenost, která mi dala víc, než jsem čekala, možná právě proto, že ne všechno bylo bez problémů. Otevřel se mi nový pohled na svět i na sebe samotnou, dostala jsem odpovědi na spousty otázek, zjistila jsem, kde je moje skutečné místo a co je pro mě doopravdy důležité...

Práce v Itálii...

(KLÍŠTĚ)Zacalo to tak,ze sem mnela jet na brigadu spolecne s Honzikem k Andreovi(italsky kovar),ale na posledni chvili to padlo a tak uz sem se smirovala s tim,ze se zas nikam nepodivam a Honzik pojede sam.Ale na posledni chvili se ozval Georg (prosluly kvar z Guardiagrele) , ze sehnal brigadu i pro me a tak ze dne na den vyjizdim napred smer Feltre,kde sme pobylali spolu s dalsimi 9 ceskymi kovari a kamarady na tydeni kovarske soutezi.Krasne mesto,kamnaradsti lide a uzasne jidlo 🍴Po tydnu flakani se po meste a obdivovani ruznych remesel,pamatek a vytvoru odjizdime smerem Pescara - Guardiagrele.Seznamujem se s Georgem a jeho mistrem Filipem.Cesta byla dlouha a unavna,ale vesnicka kouzelska.Georgova pritelkyne Amanda uz mela pro nas pripravenou bastu - co jineho nez testoviny 🍝 Muj strach,ze nebudu italsky rozumnet nic byl zbytecny,uz k vuli tomu,ze Honza je vynikajici prekladatel a Amanda mluvi 3 svetovymi jazyky a byla tak hodna a davala me lekce italstiny.Bohuzel jen do te doby nez ji prijela bratr s manzelkou a ditetem z Ameriky.teticka ze spanelska a kamaradka z anglie.Mojim kazdodenim programem bylo vstanout ve 4 rano jet na kole o dalsich 5 km dal,tam si pohrat s hroznovym vinem a o pul druhe slaúpat do toho nejvetsiho kopce ktery sem kdy vyslapala.A pak uz jen odpocivat.V praci sem se seznamila s jednim polo italem,ktery me a Honzu braval skoro kazdou nedeli k mori od ktereho sme byli vzdaleni necelych 40 km.Nektere vikendy Honza koval ve vzdalenyh mestech a tak sem mela moznost poznat vedlejsi mesta a nove lidi.Je toho jeste hodne ruzne akce,prihody,cesta zpatky,zabralo by mi to hodne casu a mista v ses taku.Tak snad jen pokud budete mit moznost jet nekam do zahranici nevahejte i kdyz neumite ani slovo v urcitem jazyce,je to dalsi velka zkusenost v mem zivote.Dekuju Honzo.

Stěhování klubovny 26.srpna

(FIALKA)Stěhování začalo asi kolem šesté myslím.Přijel Zub,Janina a Vápno v Zubové super škodni s vozíkem. Tak sme se vroucně přivítali a šli na věc.Přenášet věci na vozík a do auta, odvézt do Březin, vyložit a jet zpátky a zas na novo. Ale hned po prvé v Březinách Zub celou cestu zjišťoval jestli je to odkodované, ale Míša nebrala telefon, tak volal Koči a tak s navigací kočí a zjištěním že dveře se otevírají též těžce sme tam dali první várku.A zas jeli nahoru, naložili, jeli dolů, vyložili atak dokola asi 3x. Pak už bylo sedm a Janina se Zubem museli dom.....

Promítání videa ze Slovinska 1.září

(Sabina)V pátek 1.9. 2006 jsme se všichni sešli, teď už odpočati a v plném pracovním nasazení, u Dazula a Irči doma, abychom se podívali na snímky z naší OS expedice.

Kolem 20:00 jsme už byli všichni a nedočkavě jsme čekali až Dazul pustí DVD. Dobrých lidí a dobrého jídla i pití bylo dostatek, takže jsme se uvelebili v obýváku a sledovali film a..... bylo nám krásně J.

Mohelnický dostavník 1. - 3.září

(KIKINA)Původně jsem měla v plánu zůstat v Británii ještě o něco dýl, ale nakonec jsem zjistila, že chci radši sedět na lavičce a zpívat Žalmany, než nakupovat v obrovském hypermarketu plném lhostejných lidí, a tak jsem přijela domů o pár dní dřív, aby mi neutekl můj nejmilejší Mohelnický dostavník. Těšila jsem se víc než kdy jindy, protože v té zemi chladných a ne moc vtipných lidí mi chyběla jakákoli akce, jakýkoli náznak nadšení a hlavně ten pocit, že někam patřím.Letos jsme vyrazily na dámskou jízdu - Janina, Bára a já. Peťa musel pracovat na domečku a ostatní asi měli jiné plány. Přesto to bylo stejně perfektní jako jindy. Konečně jsem kolem slyšela češtinu, nemusela jsem přemýšlet o gramatice, nemusela jsem po nikom nic uklízet :-)) a zase jsem byla součástí něčeho velkého, co se nedá tak jednoduše popsat. Program byl nabitý, jako každý rok, stejně jako lidi byli nabití energií a užívali si tu nádhernou atmosféru. A já jsem byla po dvou měsících doopravdy šťastná a bezstarostná, spadla ze mě únava a užívala jsem si každou minutu, kdy se na pódiu střídali Žalmani s Jarkou Šulákovou, Lístkem, Poutníky, Tempo di Vlak nebo skupinou Pidilidi, která je úplně skvělá. Mezi tím vším jsem se ládovala langošema, palačinkama a vaflema a smála jsem se, když Janina vykládala zážitky z tábora a Barča zážitky s Petříkem. A byla jsem zase doma, mezi svýma...

Den v krojích 20.září

Každou vteřinou se blíží den, kdy si můžeš dokázat že jsi SKAUT.

Skaut se pozná podle ČINŮ.

Čiň se a ve středu 20. září si k tomu na sebe vem skautský kroj.

Staň se NAKROJENÝM.

Chce to odvahu, chuť a jasný názor.

Odvaha

Někde není potřeba, někde doutná uvnitř. Přece se není za co stydět. Někdo se ti směje? Asi tím zakrývá svůj vnitřní pocit, že o něco přichází, že mu něco chybí.

Chuť

Den v krojích je dobrovolný. Nikdo by do něj neměl být nucen. Máte chuť ukázat, že patříte mezi skauty, chuť se seznámit, mít pocit, že patříte do jedné velké rodiny? Máte chuť vyjádřit názor, že skaut není out?

Názor

Proč Den v krojích? Pro seznámení se navzájem. Pro přihlášení se k organizaci, která ti je blízká a které věříš. Pro prezentaci skautingu, že tu jsme a nestydíme se za to, že jsme .o) Pro zpestření všedního dne.

20.9. se může stát dnem velkých možností. Můžeš potkat nové skautské tváře, navázat nové kontakty. Ale i když nikoho nepotkáš, máme přece Internet. Koukni na www.skauting.cz/denvkrojich. Zaregistruj svůj oddíl, své město, napiš svůj názor,....

Některá velká města už mají svůj navazující program, setkání, zmrzlinu,... některá ne, možná tam chybí potřebný koordinátor, možná tam chybíš právě ty, ozvi se, my ti pomůžeme.

V Olomouci hrajeme mrkanou, v 17 hodin se sejdeme na Horním náměstí, zahrajeme nějakou hříčku a dáme zmrzku - malou za 6,- velkou za 12,- a kolik stojí u tebe?

Soutěž

Vyfoť se u cedule svého města, vesnice. Cvakni skupinovou fotku, Vyfoť se v práci, ve škole, foť, foť a posílej.

Pokud raději píšeš, napiš nám o Dni v krojích.

Nejzajímavější díla oceníme .o)

Čím víc se nás zúčastní tím větší cenu Den v krojích bude mít, proto prosím šířte myšlenku dál. Díky, díky, díky

Skautíci z Holomouce (Radar, Střelec, Rheesa, Komár, Cézi)

Skauti se prý poznají i bez kroje podle chování. Stoupni si na nádraží do davu a poznávej, 20.9. to budeš mít o fous lehčí .o)

www.skauti.cz/denvkrojich

Komix Klíčová dirka... (Pavuk)

Když akce začala...

U počítačů.

Potom jsme šli ven hrát různé hry.

Jenomže začalo pršet, a šlo se hrát dovnitř...

Druhý den jsme vytáhli plachetnici, že budeme plachtit.

Vytáhly se i rafty, a každý mohl jezdit i na raftu..

...i na plachetnici.

Některé už nebavilo
být v lodi, a tak si
skočili do vody

Po nějaké době,
následovala další hra.

Další ráno jsme naběhli
na uklid kolem Březin.

Prace opravdu trvala 2 hodiny a 20 minut.
A jako odměnu jsme si šli zahrát lacros.

K jídlu jsme měli pudíng.

Po jídle jsme si šli zahrát další hry. Příští den se
jelo do lanového centra, jenomže nemám fotky
a to je potom nemožné s toho udělat komix.

Expedice Slovinsko 19.-27.srpna

2. den (Mája) Pomalu otvírám oči a zjišťuju, že jsem živá a zdravá, jediným zraněním jsou kaménky vytlačené na zádech. Večer jsem usínala s pocitem strachu, že mě něco sežere, zakousne, spláchne vlna nebo zastřelí rozčilený ochranář, protože spíme tam, kde se to nesmí. Vyhrabu se ze spacáku a první koho vidím je Dazul s kamerou, který si přivstal určitě jen proto, aby mohl natočit

naše ogébené ksichty po ránu. Minuta sem, minuta tam a už nasedáme do aut a pokračujem v cestě. Ne však na dlouho, po projetí asi třech obydlených zatáček zastavujem a Já, Anita, Irča, Radek a Sabča sundáváme kola z auta a už mávame druhé skupině, která jde zdolávat vrcholky pěškobusem. Zamáčknu slzu tiché závisti, protože sem chtěl ataky a šlápnu do pedálu. Nahoru je to 24 zatáček, jenže kde začínají ještě nikdo z nás neví:o) před náma si to šinou dva pupkáči těž na kolech a tak s iříkám, že ten kopec musím vyfunět určitě aj já. Zatáčka číslo jedna na sebe nenechala dlouho čekat. Pěkně to tady mají označené, dokonce i s počtem metrů nad mořem. Po cestě zastavujeme u jakéhosi zajímavého kostelíka v lese. Z cedule zjišťujem, že se jedná o jistou Ruskou kapli, ale z dálky to spíš připomíná „Ruský sen“.o), takový ověžičkovaný, příšerně přeplácáný nesmysl. a tak radši pokračujem dál nahoru do kopců. Asi při 20 zatáčke už mi začínají vynechávat nohy a s dechem na tom taky nejsem nejlíp. Když dotlačím kolo k ostatním, konečně si můžu říct, že jsem i já vyšlapala do sedla Vršič ve výšce 1611 m. n. m. Na takovém velice pěkném kopečku se společně vyfotíme a hladově se vrhnem na jídlo, okolní turisté na nás hledí, jak na nějakou atrakci, ale to nám vůbec nevadí a vesele se bavíme při pohledu na některé z nich.o) Protože je teprve něco málo po poledni, zastrčíme kola do přístřešku na popelnici a s nadějí, že je nikdo neukradne, se vydáváme na průzkum jednoho z okolních „kopečků“. V Keciných botách, tak o tři čísla větších se mi šlape naprosto exclusivně, ale výhled nahoře na vyhlídce za tu námahu asi stál:o, ikdyž jsme byli jen v půlce kopce. Kola nám nikdo neodcizil a tak si můžeme směle vychutnat sešup dolů. Zapnem bundy ke krku, nasadíme helmy, brýle a vzhůru dolů:o) Juchííííí...Kvičííííí brzdy mě sice trochu znervózňují, ale nevadí, kdyžtak mě někdo pak posbírá:o). Zastavujem u jakého si mega pomníku. Prozkoumám anglicky psanou legendu a zjišťuju, že ten chlápek byl jakýsi průkopník Slovinského zdolávání vrcholků. Pro ostatní turisty jistě lákavá podívaná, nicméně nám se tu dobře odpočívá a spí...o). Kdyby se mi chtělo vstávat, tak jak se mě nechtělo, tak snad na tom kole dojedu asi až na Vsetín, ale nic jiného mi nezbývá, a tak se zvednu a nasedám na kolo. Řidítka kol směřují k prameni řeky Soče. U místní hospůdky s velice „příjemnou“ obsluhou necháváme kola jdeme ten slavný pramen omrknout z blízka. Tak modrou vodu sem ještě neviděla, fakt velice pěkné. Vracíme se zpátky a rozhodneme se dát si kafčo, a jelikož jsme teď hosty můžeme si dovolit i zajít si na záchod. Ovšem kafe si nějak moc nevychutnáme, protože ho přinese jakási ježibaba a ještě je předem oslazené:(Začíná pršet a tak se schováváme pod střechu s výhledem na cestu, aby sme náhodou nepřehlédli příjíždějící auta. Paní z chalupy má najednou strašnou práci s vynášením odpadků, asi nás podezřívala, že jí chceme něco ukrást, když jsme tam tak dlouho. Pak se dočkala i ona ze zatáčky se vynořil Tranzitek a hned za ním Focus. V rychlosti si s ostatními sdělujeme dojmy z dnešního dne a nasedáme do aut. Máme před sebou ještě jeden úkol - najít vhodné místo na spaní, asi po hodině bezvýznamného ježdění to vzdáváme a za „pouhých“ 6 euro se ubytováváme v kempu.

Září 2006 (Zub)

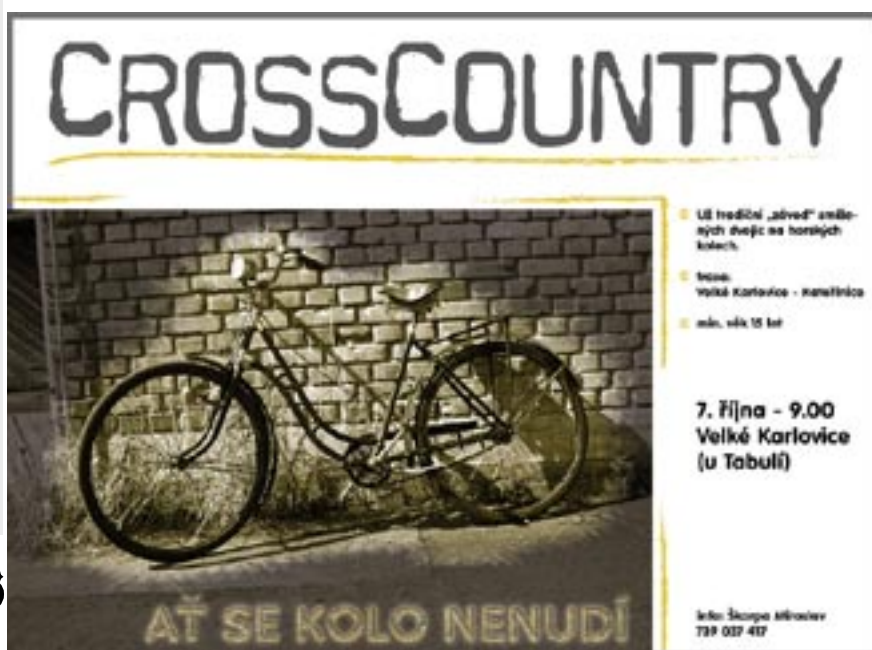
8. září - Zahajovačka – začátek od 16.00h, v naší nové klubovně v Březinách. Nezapomeňte na skautský kroj.
9. září – Setí trávy v Březinách – bližší informace na Zahajovačce
15. září – volný pátek(úklid v klubovně)+ večerní kino od 20.hodin v DBCB
16. září – Družinové výpravy+Brigáda v Dinoticách
17. září – Výprava sv. + vl.
22. září – Oddílovka
23. – 24. září – Rodičovské Březiny + akce zasad' si svůj strom od 10.00 hod.do oběda pro členy od 14.00h pro rodiče. Zveme všechny rodiče na tradiční akci, která se letos poprvé koná v DBC Březiny v Kateřinicích. Čeká na vás dobré jídlo a příjemné povídání. Bližší informace: Zub – Petr Zubíček tel. 604 692 739
29. září – volný pátek
30. září – CROSSCOUNTRY(viz.zvadlo)

Říjen 2006

6. října – Oddílovka(krvelační upíři)
6. – 8. října – Brigáda na Bařince
13. října – volný pátek(Casíno povinná výbava je kravata a něco na zub)
13. – 15. října – SEČIN
27. října – volný pátek(příprava draků,s sebou papíry,lepidlo,barvičky,špejle,a hlavně dobré rady jak vyrobit draka)

Fond na Dinotice

Určitě všichni víte že postavit si chatu či malý srub není žádná hračka a nestojí kačku.Touto cestou bychom chtěli požádat členy oddílu či rodiče kdyby přispěli nějakou tou korunkou za kterou se nakoupí materiál,dřevo,barva.... Stačí třeba 10kč.Penízky se budou scházet u Fanty nebo v pokladničce která bude v klubovně.Děkujeme Dinotice.

!POZOR!

Upozornění: určitě jste si všimli, že u některých datumů je napsáno „VOLNÝ PÁTEK“, neznamená to, že by bylo volno ve škole, nebo v práci. Je to pátek, kdy není oddílovka, ale neznamená to, že se nebude nic dít. V Šestáku bude včas oznámeno, jestli se o volném pátku něco děje, nebo ne. (Filmový maratón, volejbal, kasino, bazén.....)Je potom už jenom na vás, jestli se vám chce. Doplněný plán akcí na rok 2006/07 bude v příštím čísle Šestáku.

ŠESTÁK JE PRO: